

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο αναφορά στο Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, τρυφερή η σάρκα του, ο Ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν επάνω του, ζύμη αφράτη είναι και τω ζυμώνουν. Το παιδί ρουφά τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο του, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι, καθόμουν συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο Ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, σε ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά πατούσαν σταφύλια, μύριζε ο κόσμος μούστο, κι άγω σφαλνούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι ερχόταν ο θεός όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε έρχονταν παιδί κι αυτός σαν και εμένα , και μου βάζε στα χέρια τα παιχνίδια του- το Ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. <<Χάρισμα σου, μου λέγε, χάρισμα σου παίξε μαζί τους εγώ έχω και άλλα >> Άνοιγα τα μάτια, ο θεός εξαφανιζόταν μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.